

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI

SONG NHI GIẢI CỨU VI ĐÔ THỐNG

Hồng giáo chủ đưa ra câu hỏi hóc búa khiến Vi Tiểu Bảo há miệng lú lười. Trong lúc nhất thời gã không trả lời được, bụng bảo dạ:

- "Câu này mà ta không thú thực một phần tất khiến Hồng giáo chủ sinh lòng ngờ vực, rồi những thuyết trước mình bịa đặt ra tất bị khám phá thì cái mạng nhỏ xiu này đừng hòng giữ yên được".

Gặp lúc cấp bách gã liền nói:

- Thuộc hạ tội đáng muôn thác. Thực tình thuộc hạ đối với giáo chủ cùng phu nhân chưa hết lòng trung. Thuộc hạ nghe dấu đầu đà nói những người trên đảo hành hung ghê gớm. Thậm chí giáo chủ cùng phu nhân cũng bị bắt, thuộc hạ không khỏi nẩy lòng khiếp sợ. Lần trước ...lần trước chúng mưu đồ phản loạn đã bị thuộc hạ làm hại khiến chúng hỏng việc. Nếu nay thuộc hạ bị chúng bắt được, tất chúng rút xương lột da. Thuộc hạ đã sợ chết nên không dám xung phong, chỉ ẩn nấp phía sau, sai binh tướng thủ hạ đi cứu giáo chủ cùng phu nhân. Vụ này... vụ này...

Hồng giáo chủ cùng phu nhân đưa mắt nhìn nhau lăm lăm gật đầu. Hai người đều nghĩ bụng:

- "Thằng nhỏ này tự thú là mình nhất gan sợ chết, đủ rõ gã nói thật chứ không phải giả dối."

Hồng giáo chủ lên tiếng:

- Những lời người nói chân giả thế nào hiện giờ ta chưa quyết định được, để ta thử thách tra xét. Nếu người nói dối để lừa ta thì... hừ hừ! Chắc người cũng biết rồi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Giáo chủ cùng phu nhân muốn xử trị thế nào thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện. Thuộc hạ chỉ xin giáo chủ đừng giao thuộc hạ vào tay dấu đầu đà, Lục

Cao Hiên. Lần này bọn họ an bài được hảo kế lừa gạt quân Thanh nổ súng bắn lên đảo Thần Long sát hại rất nhiều anh chị em giáo chúng, nhất định bọn họ có mưu đồ trọng đại. Theo nhận xét của thuộc hạ thì Lục Cao Hiên nhất định muốn làm Lục giáo chủ. Hồi hấn ở Vân Nam đã nói ra miệng: "Ta chẳng cần gì đến chuyện vĩnh hưởng tiên phúc, thọ dữ thiên tề mà chỉ mong sống được trăm năm cũng đủ rồi."

Lục Cao Hiên tức giận la lên:

- Người... người...

Hắn vung chưởng đánh vào sau lưng Vi Tiểu Bảo.

Vô Căn đạo nhân tiến lên một bước, vọi vung chưởng đánh ra.

Ầm một tiếng rùng rợn. Lục Cao Hiên bị hất lùi mấy bước.

Vô Căn đạo nhân cũng lao đảo người mấy cái. Lão quát:

- Lục Cao Hiên! Trước mặt giáo chủ mà ngươi dám hành hung giết người ư?

Lục Cao Hiên sắc mặt lợt lạt, khom lưng nói:

- Xin giáo chủ tha tội. Thuộc hạ nghe tên tiểu tử này bịa chuyện thị phi, không nhẫn nại được nên đã có điều thất lễ.

Hồng giáo chủ hần dặng một tiếng, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Thôi ngươi hãy đi nghỉ đi.

Lão căn dặn Vô Căn đạo nhân:

- Xích Long sứ phải thân hành trông coi gã, không được để ai sát hại mà cũng không được để gã chạy loạn khắp nơi. Thằng nhỏ này rất nhiều nguy kế, cần phải gia tâm đề phòng.

Vô Căn đạo nhân khom lưng vâng lời.

Mấy bữa liền suốt ngày Vi Tiểu Bảo ở trong khoang thuyền với Vô Căn đạo nhân. Sáng sớm gã nhìn thấy mặt trời mọc ở phía hữu con thuyền, chiều tối lại lặn xuống mé tả. Con thuyền gã ngồi vẫn tiến về phía bắc.

Một vài buổi đầu Vi Tiểu Bảo còn hy vọng Thi Lang cùng Hoàng Phủ đem quân rượt theo cứu mình. Về sau hắn chẳng trông mong gì nữa.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- "Ta nói nhăng nói cần một phen mà khiến cho giáo chủ cùng phu nhân mười phần đã tin đến tám, chín. Chỉ có vụ ta dẫn quân pháo kích đảo Thần Long là một đoạn hàm hồ, dù có do sự hảo tâm phát ra cũng chẳng khỏi phạm vào tội lỗi. May mà trái dưa lùn giả làm xác chết trôi đến lừa gạt ta lại chính là kế hoạch của Hồng giáo chủ đã nghĩ ra. Bằng không mà lão nổi cơn tức giận là cái mạng ta và quả dưa tròn ủng kia đã đi đời rồi. Không chừng chúng còn đem lão gia nấu thành một nồi súp "Bát Bảo Đông Qua"

Rồi gã tự hỏi:

- Con thuyền này tiếp tục ngược lên phía bắc, không lẽ là đưa ta đến Liêu Đông?

Gã đã dò hỏi Vô Căn đạo nhân mấy lần mà lão chỉ lạnh lùng đáp:

- Ta không biết.

Vi Tiểu Bảo gọi chuyện thì Vô Căn đạo nhân đáp:

- Giáo chủ đã dặn ta không được nói gì với người mà cũng không được cho người dời khỏi khoang thuyền một bước.

Vi Tiểu Bảo buồn quá lại nghĩ tới Phương Di, miệng lẩm bẩm:

- Con quỷ chết đâm Phương Di kia hiển nhiên cũng ở thuyền này mà sao không thấy thị đến bầu bạn với lão gia để giải phiền?

Gã nghĩ tới lần này bị Hồng giáo chủ bắt được cũng chỉ vì Phương Di dẫn dụ, liền tự nhủ:

- Chuyến này mà lão gia thoát được bước đường hiểm nghèo này mà còn đưa mắt ngó đến con quỷ chết đâm Phương Di thì lão gia chẳng phải họ Vi. Người ta mắc bẫy hai lần là nhiều, chẳng lẽ mình lại mắc hạm lần nữa cho thành quá tam ba bận ư?

Nhưng gã nhớ đến dung nhan kiều diễm cùng vẻ mặt ôn nhu quyến rũ của Phương Di thì ngực lại đập loạn cả lên, tâm hồn không khỏi rạo rực.

Chiếc chiến thuyền này vẫn tiếp tục đi lên phía bắc. Khí trời ngày thêm lạnh lẽo.

Vô Căn đạo nhân nội lực thâm hậu, thừa sức chịu đựng, dù trời rét đến đâu lão vẫn thản nhiên.

Vì Tiểu Bảo không chịu nổi, người gã run lên bần bật, hai hàm răng đập vào nhau canh cách.

Thuyền đi thêm một ngày nữa. Gió bắc nổi lên rất dữ. Bầu trời bỗng mây đen kéo đến đen kịt rồi trời xuống tuyết rất lớn.

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Rét thế này thì ta chết mất.

Gã lẩm bẩm:

- Sách Ngạnh Đồ đại ca có đưa cho ta một chiếc áo bào bằng da điều. Đáng tiếc là ta lại để ở đại doanh chứ không mang theo. Hỡi ơi! Nếu ta biết trước con Phương Di chết đâm kia đưa ta vào cạm bẫy thì ta mặc áo da điều đến ôm lấy ả, bây giờ khỏi chết còng dưới thuyền. Trời ơi! Băng phủ Bạch Long sú! Thôi hỏng to rồi!

Gã lại cười thầm tự nhủ:

- Nếu mình biết trước con Phương Di khốn kiếp lừa gạt thì khi nào lại chui đầu vào bẫy. Bọn bộ thuộc của Thần Long giáo cho dù võ công cao cường đến đâu cũng chẳng thể tấn công lên đảo Thông Cật mà bắt ta được.

Thuyền đi tới nửa đêm, bỗng nghe thấy những tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Vì Tiểu Bảo chú ý lắng tai mới biết là những mảnh băng trên mặt biển va vào nhau mà phát ra thanh âm.

Gã giật mình bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi! Nguy đến nơi rồi! Con thuyền này bị băng đóng lại giữa biển cả há chẳng hỏng bét?

Vô Căn đạo nhân đáp:

- Thuyền đang ở ngoài khơi, nước biển không đóng lại thành băng được. Chúng ta sắp lên bờ rồi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta đến Liêu Đông rồi ư?

Vô Căn đạo nhân hắng dạng một tiếng chứ không trả lời.

Áng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo mở cửa khoang thuyền nhìn ra ngoài thì chỉ thấy một màu trắng mịt mờ. Mặt biển đầy những mảnh băng trôi. Trên mặt băng đầy tuyết đọng. Lục địa đã nhìn thấy phía xa xa.

Tối hôm ấy chiến thuyền bơi vào gần bờ rồi thả neo xuống. Sáng sớm hôm sau sẽ sang mừng nhỏ để lên bờ.

Đêm đến Vi Tiểu Bảo sóng lòng dào dạt, suy luận rất nhiều. Gã nhớ lại thái độ của Hồng giáo chủ để rành nghĩ xem lão định xử trí với gã bằng cách nào mà không sao suy đoán được. Nét mặt Hồng giáo chủ tựa hồ như đã tin lời gã, mà lại có vẻ như không tin nhiệm. Gã tự hỏi:

- Hồng giáo chủ đưa ta đến nơi trời đầy băng tuyết này làm gì?

Gã không tìm ra được đáp án, nghĩ quanh nghĩ quẩn bất giác ngủ đi lúc nào không biết.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, Vi Tiểu Bảo thấy Phương Di ngồi bên cạnh. Gã vươn tay ra ôm lấy cô. Giữa lúc bàng hoàng gã nghe thấy cô bảo:

- Đừng làm nhộn.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Mụ vợ chết đêm này! Ta cứ thích quấy phá chơi.

Gã lại cảm thấy Phương Di bẹo vào bụng gã mấy cái.

Vi Tiểu Bảo như mê như tỉnh, bỗng nghe người kia khẽ nói:

- Tướng công! Chúng ta phải trốn cho lẹ.

Nghe phảng phất như tiếng Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo giật mình tỉnh táo lại ngay. Gã thấy mình đang ôm tấm thân mềm mại, nhưng ở trong bóng tối gã không nhìn rõ lài ai, gã tự hỏi:

- Đây là Phương Di hay Hồng phu nhân? Trên thuyền này chỉ có hai người đàn bà đó.

Rồi gã tự nhủ:

- Bất luận là Phương Di hay Hồng phu nhân ta cũng cứ hôn đại một cái rồi sẽ liệu.

Gã liền xoay người đang ôm trong lòng lại hôn vào miệng một cái.

Người kia khẽ bật cười, quay đầu đi né tránh.

Tiếng cười tuy nhỏ nhưng Vi Tiểu Bảo cũng nghe rõ là thanh âm Song Nhi. Gã vừa kinh ngạc vừa mừng thầm ghé miệng vào tai thì khẽ hỏi:

- Song Nhi! Sao cô lại ở đây?

Song Nhi đáp:

- Chúng ta hãy trốn cho lẹ. Thủng thủng tiểu tỳ sẽ nói cho tướng công hay.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta rét cóng muốn chết tới nơi. Cô mau chui vào trong chăn nằm với ta cho ấm rồi đến đâu thì đến.

Song Nhi khẽ la lên:

- Hỡi ơi! Hảo tướng công! Tướng công chỉ ưa làm nhộn mà không biết chúng ta đang ở tình trạng nào.

Vi Tiểu Bảo càng ôm chặt hơn hỏi:

- Trốn đi đâu bây giờ?

Song Nhi đáp:

- Chúng ta chuồn ra đằng sau lá, xuống mũng nhỏ trèo vào bờ. Dù bọn chúng có phát giác cũng không đuổi kịp.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Diệu kế! Thật là diệu kế! Nhưng còn tên đạo sĩ thì sao?

Song Nhi đáp:

- Hắn đã bị tiểu tỳ điểm huyết, không nhúc nhích được nữa rồi.

Hai người lén lút chuồn ra ngoài khoang.

Một cơn gió lạnh quạt vào mặt. Toàn thân Vi Tiểu Bảo rét cóng cơ hồ không chịu nổi. Gã vội quay vào khoang thuyền lật áo của Vô Căn đạo nhân trùm lên người kín mít.

Lúc này trời đầy mây xám xịt, trăng sao bị che lấp tối om. Tuyết vẫn xuống ào ào không ngớt.

Hai người chuồn ra đằng lái, lắng tai nghe bốn mặt không một tiếng động. Thuyền bỏ neo rồi, bao nhiêu thủy thủ đã vào trong khoang ngủ kỹ.

Đông Nhi dắt tay Vi Tiểu Bảo đi từng bước ra mạn thuyền rồi bảo gã:

- Tiểu tỳ nhảy xuống trước rồi tướng công xuống sau.

Thị đề khí nhẹ nhàng nhảy xuống chiếc mủng nhỏ buộc sau thuyền lớn.

Nên biết những thuyền lớn cần nước sâu mới đi được. Vì thế thuyền nào cũng phải đem theo mủng nhỏ để vào bờ khi cần đổ bộ hoặc lúc thuyền lớn gặp lúc sóng gió hiểm nghèo, mủng nhỏ dùng vào việc chạy trốn cho toàn mạng.

Đông Nhi khinh công trác tuyệt, hạ xuống mủng nhỏ không một tiếng động.

Vi Tiểu Bảo nhìn theo chỉ thấy tối đen, cũng đành nhắm mắt nhảy theo.

Đông Nhi đưa hai tay ra đỡ lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Thị xoay mình một cái cho giảm bớt lực đạo rồi mới đặt gã xuống.

Giữa lúc ấy bỗng trong khoang thuyền lớn có tiếng quát:

- Ai đó?

Chính là thanh âm Hồng giáo chủ.

Vi Tiểu Bảo và Đông Nhi giật mình kinh hãi, nép mình xuống đáy mủng không dám lên tiếng.

Lại có tiếng lách cách rồi ánh lửa từ trong khoang thuyền lớn chiếu ra ngoài.

Đông Nhi biết là Hồng giáo chủ đã nghe thấy tiếng động nên bật lửa điều tra. Thị vội cầm lấy mái chèo khuấy nước bơi đi. Nhưng vừa bơi được hai cái, tiếng Hồng giáo chủ quát vang:

- Ai đó? Cấm không được cử động.

Tiếp theo cái mủng tròn trành không tiến về phía trước được nữa.

Nguyên hai người sợ quá, lòng dạ bối rối quên chưa cởi dây buộc mủng nhỏ với thuyền lớn.

Vì Tiểu Bảo hốt hoảng vươn tay định cởi dây. Tay gã đụng vào một vật lạnh ngắt, thì ra sợi dây lòi tới bằng sắt.

Lại nghe trên thuyền lớn có tiếng người la hoảng:

- Bạch Long sứ không thấy đâu rồi.
- Thằng lỏi đó trốn mất rồi.
- Trốn đâu cho thoát? Rượt theo y mau! Rượt theo mau!

Vì Tiểu Bảo rút đao trủy thủ chém mạnh một cái, "choang" một tiếng, dây lòi tới bị đứt liền. Con mủng nhỏ lập tức vọt đi.

Bọn Hồng giáo chủ, Cao Tôn Giả, Uy Tôn Giả, Lục Cao Hiên và Vô Căn đạo nhân lúc này đã được giải khai huyết đạo nghe tiếng động chạy cả ra đằng sau thuyền.

Dưới ánh băng tuyết phản chiếu, mọi người ngó thấy bóng lò mò của cái mủng nhỏ đã dời xa thuyền lớn mấy trượng.

Hồng giáo chủ tức giận vô cùng, lão chụp vội lấy một mảnh gỗ ở cạnh thuyền nhằm chiếc mủng nhỏ liệng mạnh ra. Nội lực của lão tuy mãnh liệt nhưng mảnh gỗ quá nhẹ, vọt tới cách mủng chừng hai thước đã rơi tòm xuống biển.

Ban đầu bọn Lục Cao Hiên, Vô Căn đạo nhân chưa hiểu rõ chỗ dụng ý của giáo chủ, không dám thiện tiện phóng ám khí ra, vì sợ đả thương Bạch Long sứ là phải chịu trách nhiệm. Sau chúng thấy giáo chủ nổi lời đỉnh lượm mảnh gỗ ở mạn thuyền liệng ra mới biết rõ tâm ý của lão. Chúng liền lấy ám khí trong người hăm hỏ phát xạ.

Nhưng đã chậm mất một chút. Con mủng nhỏ đã đi xa thêm được mấy trượng. Những thứ ám khí nhỏ bé tầm thường không thể bắn tới nơi được. Còn những thứ cung tên, cương tiêu, phi hoàng thạch lại không mang theo. Mọi người đành lấy độc châm, tụ tiễn tới tập liệng xuống biển.

Cao Tôn Giả lên tiếng:

- Thăng lôi này thật giảo quyết. Ta đã biết rõ hần không phải hảo nhân nên muốn chém phút gã cho rồi. Để gã sống là tự rước lấy phiền não vào mình.

Hồng giáo chủ đang tức giận đến cực điểm, lại nghe Cao Tôn Giả nói mớ mấy câu, hiển nhiên có ý chê lão xét việc không minh khiến lão không nhịn được nữa, vươn tay trái ra nắm cổ Cao Tôn Giả quát:

- Mau đi bắt gã về đây cho ta!

Tay trái lão giơ Cao Tôn Giả nhấc bổng lên không trung. Tay mặt lão tóm lấy đất hần, găm lên:

- Xuống mau đi!

Lão đưa hai tay về phía sau để lấy đà rồi vận nội lực toàn thân vào cánh tay liệng mạnh về phía trước.

Cao Tôn Giả khác nào trái banh thịt dăng văng giá vũ nhằm thẳng về phía mủng nhỏ bay tới.

Song Nhi càng hết sức bơi thuyền.

Vì Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi! Nguy to rồi! Đạn bằng thịt người đang bắn tới đó.

Tiếng la chưa dứt thì đã nghe đánh "ùm" một tiếng. Cao Tôn Giả rớt xuống biển.

Chỗ hần té xuống chỉ cách cái mủng chừng hai thước, đủ tỏ luồng lực đạo của Hồng giáo chủ mãnh liệt phi thường.

Cao Tôn Giả vọt lại, tay trái bám vào cạnh mủng.

Song Nhi giơ mái chèo lên, hết sức giáng xuống đầu Cao Tôn Giả.

Cao Tôn Giả ráng nhìn đau, chỉ khẽ rên một tiếng. Tay mặt hần vẫn bám chặt cạnh mủng.

Song Nhi cực kỳ nóng nảy, vận hết sức bồi thêm nhát nữa.

Một tiếng "chát" vang lên. Cái mái chèo bằng gỗ đã gãy làm hai đoạn.

Con mủng nhỏ lập tức quay ngang trên mặt biển.

Cao Tôn Giả đầu óc hôn mê, lắc mình mấy cái.

Vi Tiểu Bảo cầm trủy thủ lia một cái. Năm ngón tay trái của Cao Tôn Giả đều đứt hết. Hắn không chống được nữa phải buông tay mất ra. Người hắn lập lòe trên mặt biển, miệng vẫn lớn tiếng chửi bới.

Đong Nhi vội chụp lấy mái chèo còn lại hết sức bơi cho lẹ. Con mung nhỏ chạy thẳng vào bờ.

Thị bơi một lúc nữa thì thấy cách thuyền lớn đã xa, bên định muốn rượt theo cũng không kịp nữa.

Trên thuyền lớn chỉ đem theo một con mung nhỏ, lại bị Vi Tiểu Bảo và Đong Nhi sử dụng chạy trốn mất rồi. Bọn Hồng giáo chủ dù võ công cao thâm đến đâu thì gặp lúc trời lạnh thấu xương này cũng không dám nhảy xuống nước bơi lội đuổi theo. Vả lại sức người bơi lội dù mau lẹ đến đâu cũng không thể rượt kịp cái mung nhỏ đã chèo đi xa đến mấy chục trượng.

Vi Tiểu Bảo cũng lượm tấm ván nhỏ dưới đáy mung làm mái chèo để giúp sức Đong Nhi bơi mung đi cho lẹ.

Con mung nhỏ tiến về phía trước, vẫn vẳng nghe thanh âm mọi người la hét âm ỹ, chửi bới om sòm.

Sau một lúc nữa, gió bắc thổi mạnh lấn át cả thanh âm trên thuyền lớn không nghe thấy gì nữa.

Vi Tiểu Bảo thở phào một tiếng nói:

- Tạ ơn trời phật! Thế là phen này ta lại thoát hiểm.

Hai người ra sức chèo thuyền chừng nửa giờ mới áp mạn vào bờ.

Đong Nhi nhảy xuống, nước ngập đến đầu gối. Thị cầm lấy đầu dây lòi tói kéo mung lên cạn, nói:

- Được rồi!

Vi Tiểu Bảo nhún mình nhảy vọt lên bờ, miệng hô lớn:

- Đại công cáo thành!

Song Nhi thấy gã hô câu này biết là gã sắp hôn ẩu liền cười khúc khích lùi lại mấy bước nói:

- Tướng công đừng làm nhộn nữa. Chúng ta phải chạy cho mau không thì bọn Hồng giáo chủ đuổi kịp mất.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, chau mày hỏi:

- Không hiểu nơi đây là địa phương quỷ quái gì?

Gã đảo mắt nhìn quanh bốn phía chỉ thấy một màu tuyết đọng trắng xóa, một giải bình nguyên bát ngát không biết đâu là bến bờ. Trời đang đêm tối nên chẳng ngó thấy vật gì khác.

Song Nhi hỏi lại:

- Tiểu tỳ cũng không biết đây là địa phương nào. Tướng công! Chúng ta chạy trốn đi đâu bây giờ?

Võ công thi so với Vi Tiểu Bảo còn cao thâm hơn nhiều, nhưng cơ trí lại chưa bằng gã.

Lúc này Vi Tiểu Bảo rét quá, người run lên bần bật, tưởng chừng như khối óc cũng đông lại, chẳng nghĩ ra được kế hoạch gì.

Gã tức mình cất tiếng thóa mạ:

- Tổ bà nó! Chỉ tại con đười chết đâm Phương Di khốn kiếp mà đưa đến chỗ đất tuyết này cho chúng ta phải chết còng.

Song Nhi an ủi gã:

- Chúng ta đi thôi. Cứ chạy một hồi là người sẽ nóng lên, ấm áp trở lại.

Hai người nắm tay nhau chạy sâu vào trong vùng đất tuyết.

Nơi đây tuyết đọng dày hơn một thước. Hai người đạp chân xuống bị tuyết lấp hết cẳng chân, cất bước thật khó khăn.

Vi Tiểu Bảo tuy cực kỳ khổ sở, nhưng nghĩ tới bọn Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, tất có cách đuổi theo lên bờ mà hai người còn để lại vết chân rất sâu thì chạy đâu cho thoát?

Gã nghĩ rằng dù mình có trốn chạy đến mấy ngày rồi vẫn sợ định nhân rượt theo bắt lại. Vì thế gã không dám dừng chân lúc nào, cố sức cất bước đi hoài.

Gã hỏi Song Nhi tại sao cũng ở trong thuyền thì thị kể cho hay:

Hôm ấy ngó thấy Phương Di rồi, Vi Tiểu Bảo qua bên thuyền cô nói chuyện. Song Nhi vẫn theo sau gã.

Khi Vi Tiểu Bảo bị bắt, mọi người đều chú ý vào gã. Song Nhi rất khôn ngoan cơ biến, thị liền ẩn vào đằng lái thuyền.

Chiến thuyền này là của quân Thanh do người của Thần Long đảo đoạt được. Trong thuyền còn khá nhiều quan binh Kiều Kỳ doanh. Song Nhi vẫn mặc theo sắc phục của họ, trà trộn vào đám quân Thanh nên không bị ai phát giác.

Khi chiến thuyền chạy gần đến bờ, Song Nhi nhân lúc đêm tối yên tĩnh mới lén vào cứu Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nức nở khen thị là người thông minh mưu trí rồi nói:

- Con Phương Di khôn kiếp chuyên lừa gạt để hại ta. Còn Song Nhi là cô gái rất ngoan ngoãn lúc nào cũng hết sức cứu mạng ta. Ta quyết ruồng bỏ con ác phụ kia để lấy cô làm vợ.

Song Nhi đang dắt tay Vi Tiểu Bảo, nghe gã nói câu này vội buông tay ra, tránh xa mấy bước rồi đáp:

- Tiểu ty là một tên tiểu nha đầu của tướng công, dĩ nhiên phải hết lòng hết dạ phục thị tướng công cho hết đạo.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta được một tên tiểu nha đầu như cô là kiếp trước dày công tu hành, gõ thủng bốn bảy hai tám cái mõ, niệm thuộc lâu ba bảy hai một bộ chân kinh, nên kiếp này mới được hưởng phúc lành như vậy.

Song Nhi cười khanh khách nói:

- Lý thuyết của tướng công lúc nào cũng hay quá.

Hai người tiếp tục đi cho đến lúc trời sáng, cách bờ biển khá xa rồi mới quay đầu nhìn lại thấy hai hàng bước chân rõ mòn một kéo dài ra tận đằng xa.

Hai người lại nhìn về phía trước thấy khu bình nguyên này tựa hồ vĩnh viễn vô cùng tận.

Hiện giờ bọn Hồng giáo chủ tuy chưa đuổi tới nhưng xem chừng chỉ là vấn đề thời gian chóng hay chậm mà thôi.

Vì Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi nói:

- Dù chúng ta chạy suốt mười ngày mười đêm đi nữa vẫn bị bọn họ đuổi kịp.

Song Nhi trở tay về mé hữu nói:

- Bên này dường như có rừng cây. Chúng ta tiến vào rừng rồi thì bọn Hồng giáo chủ khó mà tìm thấy.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nếu là rừng cây thì tuyệt lắm. Nhưng ta coi thì dường như không phải.

Hai người nhằm về phía đông tuyết cao lù lù nhô lên hết sức chạy thẳng tới. Chạy chừng hơn một giờ mới nhìn rõ đây chỉ là một trái gò trong bình nguyên chứ chẳng phải rừng cây.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta thử đến phía sau trái gò kia coi xem, hoặc giả có chỗ nào ẩn nấp được chăng?

Gã chạy đến bây giờ là nhọc mệt quá rồi, không tự chủ được nữa, miệng thở hồng hộc.

Hai người lại đi chừng nửa giờ nữa mới đến phía sau trái gò. Lúc ngừng đầu nhìn ra xa vẫn chỉ thấy một màu trắng xóa mênh mông bát ngát chẳng khác gì một biển tuyết lớn, không có chỗ nào khả dĩ ẩn thân cho kín được.

Vì Tiểu Bảo đã sức cùng lực kiệt, bụng lại đói meo, nằm lăn xuống đất tuyết.

Gã năn nỉ:

- Hảo Song Nhi! Nếu cô không cho ta ôm lấy và hôn một cái thì chẳng còn hơi sức đâu mà đi được nữa.

Song Nhi then đỏ mặt lên đã toan chiều lòng gã. Nhưng thị lại cảm thấy vụ này thật không ổn chút nào. Thị còn đang ngần ngừ chưa biết làm thế nào, bỗng nghe phía sau có tiếng động lạch cạch.

*** vietkiem.com ***